

אימא,

אני שמחה על אריכות החיים שלך, ומברכת עליה. תוספת השנים הזאת אפשרה לנו להתקרב אחת לשנייה, ולקבל אחת את השנייה. ויותר מזה: תוספת השנים הזאת מוכיחה לנו שאפשר ללמוד ולהתפתח בכל גיל. גם בגיל שמונים ותשעים, כיף לראות אדם כל כך מבוגר שעדיין לומד ומתפתח. למה אני מתכוונת:

אם משפטי המפתח בילדות היו: "החיים הם סבל", "המהירות הורגת", או "דה מנטש דנקט אין גוט לנקט", כלומר: "האדם מתכנן, אבל אלוהים מחליט" - היום אני שומעת זמירות חדשות: "תעשי רק מה שטוב לך", "אדם צריך להיות איפה שטוב לו", "הילדים שלי כל כך מוכשרים ואינטליגנטיים, וגם נראים טוב". ואולי תמיד חשבת כך, רק לא אמרת, כי עובדה שאנחנו נמצאים במקום שטוב לנו, עושים מה שאנחנו רוצים.

מה עוד הנחלת לנו, אימא? מסתבר שהרבה: את הנאמנות והמסירות לאבא, לקיבוץ, למקצוע; את האסתטיקה; את כישרון השירה והאהבה לשיר; ומעל הכול - את חוש ההומור. איתך צחקנו הרבה, אימא. את תבונת הכפיים, העיסוק באמנות ובמלאכת יד (כגון, תפירה), את הדאגנות, את הצניעות, את אהבת הסדר והניקיון בבית, את הרצון לתת, את הצימאון ללמוד.

אף פעם לא התלוננת, לא מתלוננת ולא רוצה להטריד. את מרכזיות המשפחה, את הרצון לשרת את בן הזוג, ומעל הכול - את האחוה וחוסר ההתחשבנות.

חגי ואני מכירים כבר שישים שנה, ועוד לא יצא לנו לריב אפילו פעם אחת, ואפילו לא להגיד "אויש"! וזה הודות לכך שגידלת אותנו באחוה, מתוך חוסר התחשבנות, ואני חושבת שזה ניכר גם בדור השלישי והרביעי, האחוה הזו, השיתוף והרעות בין הילדים: שלך, שלנו, ושל ילדינו.

על כל אלה אנחנו מודים לך, אימא, ומאחלים לך בריאות.

את היית כוכב שביט בין כוכבי הלכת.

תודה אימא, אני אוהבת אותך.

רזיה

הוקרא ביום ההולדת התשעים של אמא